

opusdei.org

Harambee 2002: bitni su ljudi, Afrikanci, koji moraju biti graditelji razvitka u Africi

Interview s Mons. Javier Echevarría, za agenciju MISNA (Missionary Service News Agency).

29.09.2002.

Agencija MISNA je specijalizirana u davanju informacija o južnom dijelu svijeta i koja koristi kao izvor tisuće

misionara koji se nalaze u različitim zemljama. Prelat Opusa Dei komentira da će biti «brojna i znakovita prisutnost južnoga svijeta» na kanonizaciji Josemarije Escrivá.

Afrika je prije svega poznata preko svojih velikih ljudskih tragedija, na milijune izbjeglica zbog prevelike rasprostranjenosti SIDA-e, zbog ratova bez kraja, naročito u tropskim predjelima. Koje inicijative pokreće Opus Dei, koji će uskoro proslaviti kanonizaciju svoga osnivača, na dobro mladeži i s ciljem da otvori vrata novim nadama u afričkim zemljama s mnogim problemima? Koje su bile pokrenute direktno od Osnivača, Escrivá de Balaguer, naročito za razvoj odgovornoga laikata? Na koji način se stimulira solidarnost između sjevera i juga planete?

Najvažnija djelatnost Prelature je ona koju osobno razvija svaki njezin

vjernik, sa slobodom i odgovornošću, u svojoj vlastitoj okolini i u skladu sa svojim mogućnostima. Afrički vjernici Opusa Dei, kojih hvala Bogu ima već nekoliko tisuća, trude se prvenstveno – kao i oni u Aziji, Amerikanci, Europljani ili oni u Oceaniji – da svoju vjeru žive dosljedno. I ovaj osobni trud ih nagoni da promoviraju, rame uz rame sa svojim kolegama i prijateljima, započete projekte za rješavanje materijalnih i duhovnih potreba zemalja. Hvataju se u koštac s problemom SIDA-e, siromaštva, plemenskih rivaliteta i pokušavaju napraviti sve što je moguće da bi se ovo iskorijenilo. Kao kršćani osjećaju se pozvani posvećivati se upravo usred svijeta, ovoga svijeta konkretno u Africi, sa svojim svijetlim i tamnim stranama.

Osim ovoga napora svakoga pojedinca, prelatura Opus Dei promiče u Africi brojne inicijative,

poglavito na obrazovnom i zdravstvenom području: bolnice, sveučilišta, škole, centre za profesionalno usavršavanje žene.

Od 1957 je jedan dobar broj vjernika Opusa Dei iz različitih država izrazio želju da otiđe u Afriku da bi tamo vršio svoju profesiju i služio svojim sugrađanima kao liječnik, veterinar, bolničarka, učitelj, agronomski inženjer. Svi oni su dali upoznati duh Opusa Dei, posvećivanje profesionalnoga rada. Danas ima mnogo Afrikanaca koji služe svojim sugrađanima na ovaj način. Jer, prema onome kako ja to vidim, profesionalni i apostolski rad samih Afrikanaca, ne onih koji dolaze iz vana, pravo je mjerilo nade jednoga kontinenta gdje su horizonti široki i obećavajući ako se temeljito radi.

Htio bih nadodati da Afrika može mnogo pridonijeti Europi svojim otvaranjem prema transcenciji, s

radošću koju pokazuju Afrikanci u svakodnevnom životu, također i u poteškoćama, sa svojim kapacitetom komunikacije i svojim mjerilima glede dobrih osobina u obitelji i na području prijateljstva, sa sigurnošću koju znaju pokazati kao odraz ljudskoga dostojanstva, sa svojim načinom življenja.

Kao Prelat Opusa Dei radite prema linijama koje je zacrtao osnivač i njegov prvi nasljednik. Koje inicijative nam možete pokazati, ponajprije u misijskim zemljama i naročito na jugu planete, koje su otvorile nove mogućnosti u zadnjim decenijima? Koji kriteriji inspiriraju te inicijative? Možete li dati jedan pregled najuspješnijih inicijativa?

Kao što je ponavljao Mons. Escrivá de Balaguer, čitavi svijet je područje za misije; stoga je Crkva pozvana da svugdje razvija jednu intenzivnu apostolsku djelatnost. U Africi, pored

drugih inicijativa koje su pokrenuli vjernici Opusa Dei – skupa s mnogim drugim osobama, također i s nekršćanima – u ovih četrdeset i pet godina prisustva na kontinentu, spomenuo bih Medicinski centar Monkole, u Kinshasi, jednu bolnicu koja obavlja veliki sanitetski posao među osobama koje su bez najelementarnih stvari život, imaju već različite filijale u Kongu. Želio bih također navesti Lagos Business School u Nigeriji, koja se posvećuje naobrazbi afričkih poduzetnika, kojima želi pružiti solidnu pripremu za poduzetništvo, tako da razvija njihovu brigu za potrebe društva. Jer da bi se postizao napredak, a suzbilo siromaštvo i korupcija, potrebno je dobro moralno obrazovanje, također i u socijalnom nauku Crkve, kao i jedno solidno poduzetničko obrazovanje.

U ovim trenucima, u predvečerje kanonizacije, ne mogu da ne

spomenem projekt Harambee 2002, fond koji je namijenjen da pomogne obrazovne programe u Africi, koji nastaje prinosima vjernika, koji će biti prisutni na kanonizaciji Josemarije Escrivá, i svih ljudi i društava koja žele surađivati. Harambee 2002 je kao jedan spomen onih temeljnih ideja, koje sam obrazlagao: bitni su ljudi; u ovom slučaju Afrikanci, koji moraju biti graditelji razvitka u Africi. Stoga, obrazovanje se pretvara u jedan nezaobilazni element razvitka, jer otvara vrata radu i progresu, kako materijalnom, tako i duhovnom. Obrazovanje je jedan način, dozvolite mi izraz, za sjetvu nade. Projekt Harambee 2002 želi pridonijeti jedno zrno pijeska u ovom kolektivnom pothvatu.

U ovom kontekstu čini mi se pravedno da se svi sjetimo sa zahvalnošću svih tisuća misionarki i misionara koji su se kroz stoljeća

velikodušno posvećivali obrazovnim aktivnostima, dajući svoj čitavi život u službu drugima. Koliko vole Afriku i koliko Afrikanci vole njih!

Jedan veliki problem, baš u narodima koji najviše gladuju i nemaju razvijenu ekonomiju, je intolerancija i negacija ljudskih prava, problem koji se zaoštrio preporodom religioznoga ekstremizma u Aziji i u Africi, koji zakidaju prisustvo kršćana i katolika. Kako pridonosi Opus Dei sučeljavanju s ovim problemom u dijalogu, u razumijevanju i nadvladavanju mržnje i diskriminacije u narodima u kojima je suživot najteži?

Imao sam priliku živjeti uz blaženoga Josemariju Escrivá u jednom periodu, u kojem je potvrđeno ono što ste željeli reći. To je bilo u Keniji, pedesetih godina, malo prije postizanja nezavisnosti, kada su tamo stigle neke žene Opusa Dei i odlučile započeti sa školom. Osnivač

Opusa Dei intervenirao je u onom najvažnijem i u ovom slučaju je postavio samo jedan uvjet: taj obrazovni centar trebao je da bude međurasni, međukonfesionalni i međuplemenski. To je bila jedna odluka bez presedana, bilo je potrebno srušiti predrasude i otkloniti barijere svakoga tipa. Ove žene su ostale čvrste i ono nemoguće se pretvorilo u stvarnost. Nakon malo vremena činjenice su pokazale da je suživot među ljudima različitih vjera i folkloru ne samo moguć, već i potreban da bi se prevladala intolerancija.

I pošto sam govorio o ovom periodu, želio bih nadopuniti da je u ovom procesu superacije antagonizama glavni element upravo obrazovanje žene: ona uzdržava obitelj i daje ton društvu, a i zato jer se u obitelji uči solidarnost, razumijevanje, suživot.

Kakvo će biti prisustvo iz južnih krajeva na kanonizaciji 6. listopada? S kojim obilježjima?

Vrlo me veseli reći da će biti brojna i znakovita prisutnost iz južnih krajeva. U Rim dolaze ljudi iz 84 zemlje. Puno ih je iz Afrike, uz velike napore i žrtve. Znam za osobe koje su mnogo vremena provele u štednji da bi mogle platiti putovanje. Neće nedostajati razni afrički zborovi na Trgu Svetoga Petra 6. listopada.

Ali, najveći dio ljudi iz južnih krajeva, koji su željeli putovati, u stvari ne mogu. Stoga, organizacijska komisija kanonizacije radi usrdno na tome da riješi ovaj problem.

Zahvaljujući neprocjenjivoj pomoći Vatikana, talijanskih institucija i svih sredstava komunikacije, u mnogim zemljama milijuni ljudi moći će slijediti ceremoniju preko televizije, radija i interneta. Koristim ovu priliku da se zahvalim svim srcem na

ovoj velikodušnoj pomoći tolikih ljudi, također i u ime onih koji su daleko i neće imati mogućnosti da se zahvale. Nemoguće je spomenuti sve, jer lista bi bila podosta duga. Ali, mogu tvrditi da se molim za svakoga pojedinca.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/harambee-2002-bitni-su-ljudi-afrikanci-koji-moraju-bitigraditelji-razvitka-u-africi/> (30.10.2025.)